



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2538/2015
23.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца З.М. из села П., Општина К., чији је пуномоћник М.Ј., адвокат из Н., против туженог Н.-е. А.Д. Н., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2616/15 од 22.10.2015. године, у седници одржаној 23.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2616/15 од 22.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1772/13 од 20.05.2015. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи као незаконито, решење помоћника директора туженог од 11.03.2013. године, којим му је отказан уговор о раду, а да се тужени обавезе да га врати на радно место на коме је радио до престанка радног односа или на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима, да му призна сва права на раду и по основу рада и да му накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2616/15 од 22.10.2015. године, жалба тужиоца је одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласнику РС“ бр.72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка, због којих се она може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је поништај решења туженог од 11.03.2013. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, применом члана 179. тачка 2. и 3. Закона о раду, којим је утврђено да му радни однос код туженог престаје са даном достављања решења.

Испитијући законитост побијаног решења судови су утврдили да тужилац, који је био запослен код туженог и обављао послове кондуктера у Погону П. с., РЈ Г.-п. с., јесте учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, јер је приликом контроле алкохолисаности уз употребу апарата типа „Драгер 6810“, који је вршен 21.02.2013. године, по доласку тужиоца на посао, на стајалишту Ћ. у 13,13 часова, код тужиоца утврђено присуство алкохола у крви у количини од 0,17 промила. Утврђено је да је одредбом члана 6. став 7. и члана 7. тачка 7. Колективног уговора о утврђивању права, обавезе и одговорности запослених код туженог и чланом 20. тачка 4. и 11. Уговора о раду, који је тужилац потписао са туженим, као и ставом 2. тачка 10. Пословног кодекса туженог, прописано да послодавац може да откаже запосленом уговор о раду због непоштовања радне дисциплине, односно када је понашање запосленог такво да не може да настави рад код послодавца, а између осталог и у случају доласка на рад у напитом стању. Оценом налаза и мишљења судског вештака, судови су утврдили да количина алкохола која је констатована код тужиоца приликом контроле алкохолисаности, представља стање почетне гуцнутости алкохолом, те да наведена концентрација алкохола у организму тужиоца није могла да утиче у било којој мери, нити је довела, до неспособности расуђивања. Судови су утврдили и да је апарат којим је вршено алкотестирање баждарен и исправан, а да тужилац није тражио да оде у одговарајућу установу ради провере процента алкохола у крви.

Код овако утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да су судови правилном применом материјалног права одбили тужбени захтев као неоснован.

Наиме, наведеном одредбом уговора о раду, као и одредбама Колективног уговора о утврђивању права, обавеза и одговорности запослених код туженог, те пословним кодексом туженог, као отказни разлог предвиђено је непоштовање радне дисциплине, односно понашања запосленог које је такво да не може да настави рад код послодавца, а између осталог и долазак на рад у напитом стању. Наведене одредбе не дефинишу шта подразумева пито стање, али је одредбама Правилника о контроли алкохолисаности запослених код туженог, од 17.07.2012. године, одређено да сви запослени приликом доласка на рад, за време рада, за време паузе на раду, приликом боравка у пословном простору Н.-е., као и приликом боравка у просторијама које је Н.-е. узео под закуп, морају бити у стању које потпуно искључује присуство алкохола.

Имајући у виду наведене одредбе уговора о раду, као и општих аката туженог, а посебно Правилника о контроли алкохолисаности запослених код

туженог, који је донет пре вршења контроле алкохолисаности тужиоца, као и да је тужилац био или је морао бити упознат са одредбама наведеног Правилника који искључује било коју количину присуства алкохола у крви приликом доласка на рад и у току рада, то судови правилно налазе да тужилац јесте учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, па је на овај начин наступио основ за отказ уговора о раду применом члана 179. тачка 2. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05, 61/05 и 54/09).

Доношењу решења претходило је упозорење тужиоцу о постојању разлога за отказ уговора о раду, уз остављање рока за одговор, на који начин је тужени поступио у складу са одредбом члана 180. став 1. и 2. Закона, па у спроведеном поступку нема ни повреде права тужиоца на одбрану.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком правилно одбијен тужбени захтев за поништај решења туженог од 11.03.2013. године, којим му је отказан уговор о раду применом члана 179. тачка 2. Закона о раду, као и захтев за враћање на рад уз признавање права по основу рада.

Наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, јер то у поступку по ревизији није дозвољено (члан 407. став 2. ЗПП).

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић.с.р.**